Ч. 250. Второк 21 (8) падолиста 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Нові міністри. — Італіяньско-турецка війна.

Парляментарна ситуация з 17 на 18 с. м. значно поліпшила ся. Причинив ся передовсім до того зворот в становищи правительства до урядничого питаня в напрямі бажань урядничих кругів. З кризи, яка счинила ся була з причини непорозумінь в фінансовій комісиї і мала за наслідок димісию міністра фінансів др. Маєра, витягнули користь Поляки, в котрих руки дістане ся тепер сей найважнійший міністерский портфель.

В тій справі подає бюро кореспонденцийне таку телеґраму: „Korresp. Wilhelm“ доносить: Цісар прихилив ся до просьби міністра скарбу Маєра о звільнене з уряду і звільнив також міністра для Галичини Залеского з уряду того міністерства і управи міністерства рільництва. Рівночасно іменував Цісар міністра Залеского міністром скарбу, др. Брафа міністром рільництва, а посла Длуґоша міністром для Галичини. Нині перед полуднем прийме Цісар др. Маєра на пращальній авдиєнциї, а відтак будуть приняті і заприсяжнені нові члени кабінету.

На конференциї в пятницю з представителями політичних партий в парляменті п. Президент міністрів ґр. Штірґк висловив ся іменем правительства про поправу економічного стану державних функціонарів. Що до дефінітивних користий, які мають бути признані державним функціонарям, то для катеґориї державних урядників, відмінно від первістного проєкту, намірене є безпроволочне предложене службової праґматики разом з заведенем системи часового авансу. Відповідне предложене буде внесене в найкоротшім часі до парляменту.

В звязи з тим мають бути осібно, але рівночасно управильнені праґматично службові норми персоналу середних і висших наукових заведень державних та судейских урядників. Для підурядників і служби намірене є поліпшене поборів, в котрім буде ходити про вчислене більшого часу провізоричної служби. Рівнорядне поліпшене платень буде переведене у скарбової служби, поліцийної сторожі, жандармериї, у контрактових урядників наступить рівномірне, процентове підвисшене загальних поборів.

Конечною умовою сеї реґуляциї є скріплене державних доходів в дорозі ухваленя нових жерел доходів.

Материяльне поліпшене істнованя служби зелізничої наступить осібно, а кошти того поліпшеня будуть покриті з власних зелізничих оборотів.

Поруч сеї дефінітивної акциї намірена є акция провізорична. Зосібна намірено уділити одноразовий додаток тим урядничим кругам, котрі найбільше терплять із-за дорожнї.

В катеґориї підурядників і слуг і в катеґориї контрактових урядників буде розділений одноразовий додаток у висоті половини річного поліпшеня.

Що-до державних робітників, то істнуючі обставини уможливляють безпроволочне здійснене дефінітивного поліпшеня.

Одноразовий провізоричний додаток буде розділений протягом січня будучого року. Правительство постановило, що дефінітивна реґуляция має війти в житє з початком другої половини 1912 року.

В дискусиї, яка вела ся над промовою президента міністрів, бесідники висловили бажане, щоби дефінітивне полагоджене наступило як найскорше, а від наміреної акциї провізоричної щоби відступити.

Ґр. Штірк відповів, що дотичне предложене урядниче правительство внесе в найблизшім часі, по змозї до 14 днів. Що до акциї провізоричної, ґр. Штірк застеріг собі остаточне рішене до пізнійшого часу.

Намір Італіянців, аби перенести війну з Тріполісу також на води Еґейского моря здає ся не здійснить ся. Причиняє ся до того енерґічне становище держав, особливо Австриї, котра рішучо заявила, що під ніякими услівя-

---

25)

Крізь стіну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

Ідучи до вязниці, Кокеніль з напруженєм роздумував над слідами ніг в готели „Анзонія“. З відливів набрав він пересьвідченя, що убийник трохи налягав на ліву ногу тоді, коли ішов подвірем попід мур. Лівий запяток дуже сильно відтискав ся в мягкій земли, між тим як пальців лівої ноги майже не було видко, немов би гостець спинював кістку лівої ноги свобідно порушати ся. Отже аби набрати цілковитої певности, хотів, аби Кітредж перейшов ся кілька разів в своїх власних чоботах по мягкій земли, щоби о скілько можна доказати, що ті сліди у відтисках значно ріжнять ся від попередних. Колиб то удало ся, то було би ясно, що убийник мусів украсти не лише пістолет, але й чоботи молодого Американця. Але в таким случаю, що перешкодило єму віднести назад чоботи?

Пан Деде приймив аґента з видом незвичайно невдоволеним.

— На якого чорта наслали ви мені ту дівчину на голову? — воркнув до него.

— Як? Або она вам не сказала чого хотїла?

Директор вязниці висунув мовчки шуфляду стола і виймив звідтам великий кусень бібули, який показав Кокенілеви.

— Маєте! — сказав. — То она написала і ви дуже добре знаєте, що ту прокляту гадку піддали ви їй самі.

Кокеніль перечитав написані на бібулї слова, на які показував грубий палець директора і споглядаючи з зачудованєм на пана Дедета, спитав:

— Що то має значити?

— Не знаєте нічого о тім? — спитав той недовірчиво. — Алеж чи можлива річ, аби дівчина, якої я ще ніколи не бачив, знала про мене щось таке, чого впрочім ніхто инший не знає?

— Дивно! Чи то що так важного?

— Чи гадаєте, що її для вподоби був би я переступив приписи, колиб то не було щось важного? — скрикнув директор лютo.

— Не скажете мені, що значать ті слова? — спитав Кокеніль задуманий.

— Ані мені не снить ся — відворкнув Деде.

— Ну, то тепер до діла. Велїть вязня вивести на подвіре.

— Не можна.

— Тут є порученє слїдчого судиї.

Але Деде похитав головою.

— Вам не вільно єго бачити. Саме тепер одержав я телефонічний приказ. І слїдчий судия хоче з вами сейчас поговорити.

Кокеніль здоймив свої очиці і став поволи чистити скла. Відтак попращав ся чим скорше і поїхав до судової палати. Що могло стати ся? То було непонятне!

По дорозі стрітив молодого аґента, котрий мав наглядати роботу нурця і прикликав єго, велївши візникови задержати ся.

— Що ви тут робите? — спитав. — Атже я вам сказав, аби ви наглядали нурця.

Молодий чоловік здвигнув раменами.

— Сверлик найдений і вже є в руках пана Жібелена.

— Жібелєна? — повторив аґент, майже не віpячи своїм ушам. — Але він не має з тим нічого до діла. Ви стоїте під моїми приказами!

— Так? — засьміяв ся тамтой. — А Жібелен каже, що під єго.

Кокеніль велїв дальше їхати, воркнувши до себе:

— Га, побачимо!

Але коли ішов в судовій палаті сходами на гору, стрітив ся з Жібеленом і спитав живо:

— Слухайте, що ви зробили зі сверликом?

— Кинув до старого зеліза — відповів Жібелен. — На такі дурні річи ми не тратимо часу.

— І ви видавали прикази молодому Бобетови? — скрикнув Кокеніль. — Звідки до того приходите?

Жібелен глумливо засьміяв ся.

— Ідіть лиш до середини. Там вже дові-

ми не допустить до війни в европейскій Туреччині. Загалом уважають европейскі дипльоматичні круги анексию Тріполісу великою похибкою із сторони Італії.

Туреччина сама є пересьвідчена, що Арабам удасть ся вдержат італїяньский похід в Африці на кілька літ, а такої війни італїяньский скарб не видержить. Щож до погроз Італії, що она перенесе війну до европейскої Туреччини, то Туреччина має мати забезпечене від европейских держав, що до такої війни не допустять. На тій підставі зродила ся поголоска про розпочате мирових переговорів між Туреччиною а Італією. Англійскі круги уважають однако ті поголоски лиш біржевим маневром.

Новинки.

Львів, 20 падолиста 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** II Міністер справедливости іменував радника рахункового при висшім суді краєвім у Львові Кар. Крамаржевского старшим радником рахунковим. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів призволив на взаїмну заміну місц службових старшим почтмайстрам: Брон. Фрузїньскому в Нов. Торзї і Станисл. Ястржембскому в Войнилові.

— **Є. Е. Преосьв. Епископ перемиский** Константин Чехович виїхав дня 19 с. м. на тиждень з Перемишля.

— **Львівский руский театр в Стрию.** Саля „Народного Дому“. — Початок сів до 8 вечер. — Білети продає „Народна Торговля“.

Ві второк дня 21 падолиста с. р. Премієра. „За друзї своя“, образ з житя болгарского народа в 5 діях В. Товстоноса.

В середу, дня 22 падолиста с. р. „Оповісти Гофмана“ другий раз, опера в 4 діях а 5 відслонах Офенбаха.

В четвер дня 23 падолиста с. р. Премієра „Козел офірний“ фарса в 3 діях Штайна.

В науці послїдна штука Л. Толстоя, „Живий Труп“, сензацийна драма в 6 діях.

— **Оповіщенє.** В цїли признаня стипендий талановитим артистам не маючим средств до дальшого образованя взиває ся всіх артистів з области штук красних, маючих намір убігати ся о ті стипендиї, а приналежних до одного з королївств і країв репрезентованих в радї державній, щоби подання компетенцийні вносили до приналежної політичної власти краєвої (Намістництва, краєвого Правительства) найдальше до 15 січня 1912 р.

Увзгляднені можуть бути лиш самостійно дїлаючі артисти з виключенем учеників і артистів-ремісників. В подання треба виказати: 1) Студиї і особисті відносини петента (місце уродженя і приналежности, замешкане, вік і відносини маєткові). — 2) Подати, в який спосіб наміряє петент ужити державної стипендиї в цїли дальшого образованя. — 3) Яко прилогу треба долучити проби самостійних дїл, з котрих кожду треба заосмотрити назвиском артиста долучаючи заразом: 4) спис надісланих праць з поданем числа тихже і описом кождої з окрема. Подання внесені по 15 січня 1912 не будуть зовсїм брані під розвагу. Відень в жовтни. Ц. к. Міністерство віроісповідань і просьвіти.

— **Кровавий акт мести.** Вчера пополудни около 4 год. якісь два малі хлопці прикликали поліцияна Романова на ул. Ткацку і показали ему, що там лежить на бруку в калюжи крови якийсь чоловік не даючий вже знаку житя. Полицият, побачивши нещасливого, здогадав ся зараз, що то хтось его очевидно тяжко побив і покалїчив, отже завізвав зараз управителя поліцийної експозитури, аґента Пацану, котрий прибувши на місце, пізнав, що єсть то молодий, 28-лїтний мужчина, іменем Йосиф Тодт.

Тодт був якийсь час репортером брукової ґазетки. Розвідував ся на поліциї про всілякі крадежі і инші злочини та доносив о тім до згаданої ґазетки і длятого уважали его на поліциї за редактора. Але круги поліцийні знали его ще й з иншого боку. Тодт займав ся також вислїджуванем злочинців і доносив о них поліциї. В послїдних часах перебував він на жовківскім передмістю, де мешкала его мати бідна старуха.

Аґент Пацана завізвав зараз поготівлю ратункову, але заким та ще приїхала, приступив до него якийсь мужчина і сказав, що був сьвідком кровавої сцени. Сказав, що називає ся Сикула і єсть мулярем. Він видів, як на Тодта напав з заду якийсь мужчина і пхнув его пять разів ножем.

По перевезеню непритомного на стацию ратункову, лїкар сконстатував, що стан раненого єсть дуже грізний. Показало ся, що на плечах по лївій стороні саме під лопаткою була на 8 центиметрів довга рана, сягаюча глубоко аж до легких. Вже тота одна рана загрожувала житю. Крім того було ще 6 инших так само небезпечних ран, з котрих дві на лївім плечи сягали аж до суставу, дві на 5 центиметрів довгі були на правім удї, а дві на голові. По заосмотреню ран, Тодт відзискав притомність на хвильку і сказав, що став ся жертвою мести. Чоловіка, котрий так его поранив, не знає, але муляр Сикула, котрий був в товаристві того напастника, може щось докладнїйше розповісти.

Відвезений до шпиталю Тодт стратив знов притомність і аж около 10 год. вечером опритомнів знову. Тодї розповів, о скілько міг, комісареви Лїсовскому, що около 3. год. ішов улицею з якимсь властителем реальности в Замарстинові. Попрощавшись з ним на ул. Вільчків пішов домів ул. Ткацкою. Нараз напало на него з заду двох людий, з котрих один вдарив его ножем в плечі так сильно, що він відразу впав непритомний на землю. Зранений знову опритомнів на хвильку і тодї побачив напастника, як той ножем вдарив его в ногу. Побіч стояв Сикула, котрий шепнув до напастника: Не бий вже ножем! Що дальше стало ся, того вже не знає, бо стратив притомність. За причину нападу подає Тодт месть за якісь зізнання, які він поробив на поліциї в справі одного небезпечного розбишаки, за котрим поліция слїдить. — Стан Тодта єсть так грізний, що лїкарі сумнївають ся, чи він буде жити. Сикулу, як зачуваємо арештовано.

— **Крадежі.** Невислїджений доси злодій добув ся вчера до мешканя п. Рудольфа Франка, надпоручника 19 полку піхоти при ул. Вагилевича ч. 9 і вкрав его ґардеробу вартости около 600 кор. — Зі стайні Сруля Пордеса при ул. Янівскій ч. 65, вкрадено вчерашної ночи пару коний, вартости 160 кор. — Поліция арештувала оногди Теодора Бодляка, служачого п. Мариї Брякчиньскої, котрий в часї єї неприсутности у Львові, вкрав єї теку зі всілякими штуками вартости 5.000 кор. — До склепу з зелїзом Якова Доміника при Краківскій площи ч. 27 добули ся оногдашної ночи злодії і розбивши вертгаймівску касу, вкрали всілякі дорогоцінности, які в нїй находили ся, вартости 700 кор. і 70 кор. готівкою.

— **Нещаслива пригода.** Селянин з Комарна, Михайло Сидір, їхав в пятницю ул. Городецкою на возї з набором сїна. Нараз віз зачепив об камінь а Сидір стратив рівновагу і

даєте ся — сьміяв ся і показав великим пальцем на двері пана Готвіля.

Зараз опісля стояв Кокеніль перед судиєю, що з поважним лицем подав ему руку і сказав:

— Приготовіть ся на недобрі вісти, пане Кокеніль!

— Ах! — відповів той. — Ту справу віддамо кому иншому.

— Так, і на жаль не лише ту справу відобрали вам, але й вас віддалили. Ваше приняте уневажнено.

— Длячого?

— Задля вашого листу до Дедета, який ви дали тій дївчинї. Непокликане впливанє на директора вязниці. Ви були би лїпше зробили, колиб були попросили мене о написанє того листу.

— Очивидно, але справа була дуже пильна і я обіцював собі що та розмова принесе важні висліди.

— Я то знаю. То була лиш формальна похибка і я — між нами сказавши, був би єї поминув мовчки — але приказ прийшов з висшого місця. Менї особисто дуже жаль утратити вас, мій любий Кокеніль!

— Дякую — відповів аґент. — Але тепер мушу перед усім пійти до шефа і почути, що він скаже.

Пан Сімон саме виходив з салї нарад, коли Кокеніль ішов коридором.

— Ах, Кокеніль — скрикнув живо. — Прошу вас на одно слово!

Він взяв его під рамя і поступив на бік до вікна.

— Дуже жалую того що стало ся!

— Жалуєте! — відозвав ся аґент голосно. — І Готвіль жалує. Але коли справдї жалуєте — то длячого ви до того допустили!

— Не так голосно! — просив шеф. — Мій любий друже, я тому не винен, не маю з тим нічого спільного.

Кокеніль видивив ся на него недовірчаво.

— Атже ви начальник тайної поліциї!

— Так — відповів тамтой тихо — але приказ вийшов з — висшого місця.

— Кажете, що від самого директора поліциї?

Пан Сімон поклав палець на устах.

— Під великою тайною, Кокеніль. Приказ вийшов з его канцеляриї, але менї не здає ся, аби він сам его видав. Він вийшов з висшого місця.

XIV.

Довгий малий палець.

Кокеніль умовив ся з батьком Тініолем, що вечером зійдуть ся в гостинници „Під трема фільософами“ і точно там ставив ся. Старий вже ждав на него, але був дуже засумований.

— Ох, пане Павле, то красна істория! — скрикнув, коли побачив входячого Кокеніля. — Nom d'un chien, що то за якась шайка дураків!

— Не так голосно! — втихомирював его Кокеніль усьміхаючись. — Всьо в порядку — дуже добре, що так стало ся.

— Добре? — повторив старий. — Коли вже вас там нема?

— Заждіть, вскорі порозумієте — замітив аґент. — О, іде пан Пужо! Я телефонував до него. Добрий вечер, любий друже! Будете що їсти, чи зараз підемо?

— Дякую, нї, не потребую нічого — відповів Пужо.

— Отже ходіть!

Кинув кельнерови кілька сусів і війшов наперед. На улици прикликав фіякра і кілька хвиль опісля сиділи они в комнатї Тініоля, до якої зайшли манівцями, бо Кокенілеви здавало ся, що цїлий Париж змовив ся, аби їх слїдити.

— Мене підглядають на кождім кроці, від коли взяв я в свої руки ту справу — сказав до товаришів. — Слїдять навіть мою стару Мелянію і мій дім і отвирають мої листи.

— Хтож то робить? — спитав комісар, сїдаючи тяжко на старе крісло.

— Ба, коби я то знав! — Кокеніль затиснув зуби і в его очах проявила ся непохитна рішучість. — Але я не спічну, доки той убийник ходить улицями Парижа і висьміває мене! Гадаю, що остаточно прийде на мене черга сьміяти ся.

— Алеж ви не можете нічого зробити! — скрикнули оба товариші.

— Нї? Ну, побачите! Кажу вам, що моя відправа не спинить мене, а противно ще поможе менї в моїй роботї. Доси мою роботу нищено. Але тепер згублять мій слїд. Від завтра рано можуть цїлий Париж перешукувати, мене не знайдуть! Я щезну, буду працювати потайки і як грім з ясного неба упаду, коли оправа буде готова.

— Будете потребувати гроший, коли справдї схочете перевести ваш плян — сказав Пужо з сумнївом.

(Дальше буде).

впав на брук так нещасливо, що зломив собі стовп хрептовий і зранив собі голову. Поготівля ратункова відставила его в дуже грізнім стані до шпиталю.

— **За убийство при ул. Длуґоша.** Яко підозріного о убийство при ул. Длуґоша, де жертвою злодіїв, що добули ся до помешканя, став ся дозорець дому і один робітник — о чім свого часу ми вже доносили, арештовано, як собі наші читачі пригадають якогось Ганіча, котрий однак рішучо випирав ся всего і не хотів до нічого признати ся ані зрадити свого товариша. Поліция набрала з часом переконаня, що товаришем Ганіча був критичної ночи якийсь Йосиф Бялонь, караний за численні крадежі і напади. За тим здогадом промавляло й то, що Бялонь зараз по убийстві щез зі Львова і мимо надзвичайних заходів, поліциї не можна було впасти на его слід. Бялонь очевидно добре укривав ся перед полiциею. Аж оногди удало ся поліциї его зловити і замкнути до арешту. Єсть надія, що аж тепер удасть ся викрити правдивих виновників згаданого убийства.

Господарство, промисл і торговля

— **Дослідні поля „Сільского Господаря".** Дня 1 падолиста 1911, як подає „Господарска Часопись" ч. 21, відбуло ся засідане технічно-рільничої секциї при Головнім виділі товариства „Сільский Господар", на котрім складано звіт з дотеперішної акциї розповсюднювани рациональної управи пашних ростин при помочи дослідних піль і обговорювано проґраму дальшої діяльности в сій области.

Показує ся, що в першім півроці 1911 товариство „Сільский Господар" розвинуло незвичайно інтензивну діяльність на поли розповсюднюваня управи пашних ростин і видало на сю ціль 38.041·25 К. Всіх дослідних піль заложено 621 в 444 громадах. Найбільшу увагу клало товариство на управу пашних бураків. Крім того звернув увагу Головний Виділ товариства на пасовиска і сіножати. Дослідів на пасовисках заложено 21, а на сіножатях 3040.

Господарских знарядів розділив головний виділ між свої Філії і Кружки на суму 16.783·66 кор., а то: 130 ланцухових борін, 10 тарелевих борін, 11 перстеневих валків, 8 сівачок, 30 зелізних плугів, 4 планети.

Секция предложений звіт приняла до відомости, а по оживленій дискусиї над проґрамою дальшої акциї рішила вибрати комісию, котра би на основі зроблених в дискусиї уваг і на основі звітів з дослідних піль виготовила подрібний план цілої акциї та предложила его до апробати на найблизшім засіданю секциї.

В дискусиї зазначились дві гадки: одна — щоби акцию дослідних піль обмежити на меншу скількість місцевостий, щоб лекше переводити контролю, бо дослідні поля лиш тоді сповняють свою задачу, коли над їх точним переведенем розтягає ся стислу контролю, друга — щоби до акциї закладаня дослідних піль стягнути як найбільше місцевостий, бо дослідні поля мають на разі на цїли як найбільше поширене управи пашних ростин.

Вкінци ухвалено на внесене членів секциї ряд дезидератів до головного виділу, а саме видати образці з поясненями, як радити в наглих випадках занедужаня худоби; пропаґувати практично добір збіж і барабол; уряджувати господарскі екскурзиї по взірцевих господарствах за границею та заводити такі господарства між своїми членами; заводити дослідні поля з ріжними родами збіжа, поділивши край на районы.

Телеґрами.

Відень 20 падолиста. Є. Вел. Цісар нині перед полуднем приймив уступаючого міністра скарбу Маєра на пращальній авдиенциї а відтак відобрав присягу від новоіменованих міністрів: Брафа (рільництво), Залєского (фінанси) і Длуґоша (для Галичини).

Відень 20 падолиста. Стан здоровля правника Роберта Гольцкнехта (одної із жертв др. Матковіца) єсть добрий; не можна однак ще нічого певного сказати о реченци операциї, котра має бути доконана.

Мінстер (Вестфалія) 20 падолиста. Вчера вечером станула в огни стара католицка церква сьв. Мартина, відреставрована недавно тому коштом кількасот тисячів марок. О 9 год. вечером церков ще горіла. Вежа завалила ся і згоріло кількадесять сусідних домів.

Тегеран 20 падолиста. Саляр ед Давлех, котрий перейшов знов до зачіпної акциї, потерпів по 5-годинній борбі поражку. Страти его виносять 500 людий; правительственне войско стратило 50 людий. Бувший шах, котрий надармо намагав ся добути ся до Астерабаду, вернув до Ґамештепе. 200 росийских козаків машеруе до Астерабаду. Реґент спонукав бувшого премієра, щоби обняв місию утвореня нового кабінету.

Петербург 20 падолиста. В посольских кругах удержуєсь чутка, що справа вилученя Холмщини прийде перед повну палату вже дня 8 грудня.

Константинополь 20 падолиста. Конфлікт межи правительством а сенатом триває дальше. — Часописи доносять, що видалено італїянських урядників заряду тютюнового з Смирні.

Катанія 20 падолиста. Вулькан Стромболї зачав вибухати. Нині о 7 год. 50 мін. рано настали два сильні вибухи, насамперед бухнув стовп чорного диму, а відтак зачав вулькан викидати розжарене камінє і сипати попелом.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·32**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **8·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від 15/6 до 10/9 виключно днїв в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·52§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·59, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 15/6 до 10/9 включно днїв в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·12, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§);

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

В друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).